

Του **Σάββα Μιχαήλ**

Ελάχιστος χρόνος απομένει από τις ευρωεκλογές της 25ης Μαΐου αλλά κι ελάχιστος χρόνος έχει αφιερωθεί από κόμματα και υποψηφίους στην ίδια την πορεία της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Πού πάει η Ευρώπη, μετά από επτά χρόνια παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης, και τώρα, μετά τα δραματικά γεγονότα στην Ουκρανία;

Πέρα από την υποψηφιότητα Τσίπρα για την προεδρία στον αντιδραστικό γραφειοκρατικό θεσμό της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, η όποια αντιπαράθεση για τα ευρωπαϊκά ζητήματα περιορίζεται στο εάν η έξοδος από το ευρώ ή και την Ε.Ε. θα είναι σωτήρια ή καταστροφική για τη χρεοκοπημένη Ελλάδα. Το αντίστροφο ερώτημα πρέπει να απαντηθεί πρώτο: πού πάει η Ευρώπη και ο κόσμος σήμερα και ποιες οι συνέπειες στα καθ' ημάς;

Είναι κατανοητό ότι το κεντρικό ζήτημα που απασχολεί είναι η τύχη της κυβέρνησης των τροϊκανών την επαύριο των ευρωεκλογών. Οι Σαμαράς και Βενιζέλος τρέμουν μη δεχτούν χαριστική βολή από τη λαϊκή οργή και το μόνο που τους μένει είναι να επισείουν το σκιάχτρο της «πολιτικής αστάθειας», μια και από «πλεόνασμα» πείνας χορτάσαμε πια. Η αξιωματική αντιπολίτευση, πάλι, ζητάει τη νίκη για να υπάρξει «κυβέρνηση με κορμό τον ΣΥΡΙΖΑ» που θα καταργήσει τα μνημόνια. Ποια σταθερότητα, όμως, μπορεί να υπάρξει μέσα σε γενικευμένη, διεθνή, προπαντός ευρωπαϊκή αποσταθεροποίηση και ποια μέτρα λαϊκής ανακούφισης μπορεί να πάρει η όποια κυβέρνηση παραμένει μέσα στο καπιταλιστικό σύστημα εν όψει νέας επιδείνωσης της παγκόσμιας συστημικής κρίσης;

Η εθνοκεντρική μυωπία που χαρακτηρίζει μέγα μέρος της ελληνικής Αριστεράς, κοινοβουλευτικής και μη, την κάνει να μένει προσηλωμένη στο «δικό μας» δεντράκι, αδιαφορώντας για το αν καίγεται ή όχι το δάσος ολόκληρο. Οι ευρωσκεπτικιστές κηρύσσουν εθνική αναδίπλωση. Το ευρωλαγνικό κομμάτι της Αριστεράς καλλιεργεί τη φενάκη ότι όλα θα πάνε καλά στο φλεγόμενο δάσος αν το δροσίσουν λίγο-λίγο με το ποτιστήρι κάποιων

«μεταρρυθμίσεων», κατόπιν διαπραγματεύσεων με το κεφάλαιο.

Και οι δύο στάσεις καλλιεργούν εφησυχασμό. Σήμερα είναι διπλά επικίνδυνος αυτός ο εφησυχασμός καθώς οι αφέντες της Ευρώπης -κι όχι μόνον ο υπηρέτης τους Σαμαράς, με το θλιβερό success story- καλλιεργούν συστηματικά αυτό που ο Γερμανός αναλυτής Βόλφγκανγκ Μίνχαου ονόμασε εύστοχα «euphoric stupor» - «ευφορική νάρκη» («Φαϊνάνσιαλ Τάιμς», 28/4/14). Μια τεχνητή ευφορία ότι «βγαίνουμε από την ύφεση» (έστω κι αν οι στρατιές των ανέργων αυξάνονται) ώστε να παραλύουν οι συνειδήσεις. Οπως έλεγε κι η Ρόζα Λούξεμπουργκ «αυτοί που δεν κινούνται δεν νιώθουν τις αλυσίδες τους».

Πρόσφατα, η φυγή κερδοσκοπικών κεφαλαίων από τις «αναδυόμενες αγορές», μετά τη στροφή στην αμερικανική νομισματική πολιτική και το προσωρινό καταφύγιό τους στα κρατικά ομόλογα της ευρωπαϊκής περιφέρειας, μαζί και της Ελλάδας, πανηγυρίστηκε σαν σημείο εξόδου από την κρίση. Η απαρχή μιας νέας φάσης της παγκόσμιας κρίσης παρουσιάζεται σαν το αντίθετο. Κι αυτό σε μια βαλτωμένη Ε.Ε. που, χωρίς να έχει τελειώσει η κρίση υπερχρέωσης κι η τραπεζική της κρίση, αντιμετωπίζει νέες υφεσιακές πιέσεις στις Συμπληγάδες του αποπληθωρισμού και του ακριβότερου ευρώ.

Η ευφορική νάρκη συνδυάζεται με τον πιο παγερό κυνισμό: «Καθώς η κρίση στην Ουκρανία έχει ενταθεί, πέσανε οι αποδόσεις των ελληνικών ομολόγων» έγραφαν οι «Φαϊνάνσιαλ Τάιμς» στις 2 Μαΐου -ανήμερα της Μαύρης Παρασκευής που οι ναζί κάψανε ζωντανούς 47 ανθρώπους στην Οδησό. Ωραία «ανάκαμψη» και μακάβριο «success story»!

Η κρίση της Ουκρανίας είναι κρίση της Ευρώπης συνολικά, κρίση του όλου εγχειρήματος της Ε.Ε. Το Μάαστριχτ και το ευρώ σχεδιάστηκαν εξ αρχής για την επέκταση προς ανατολάς και την αποικιοποίηση του πρώην σοβιετικού χώρου. Η κρίση που άρχισε στην ευρωζώνη επεκτείνεται πια από τον Ατλαντικό στα Ουράλια, με απρόβλεπτες συνέπειες για την ανθρωπότητα. Οι ΕΠΑ παίζουν το πρώτο βιολί στην ιμπεριαλιστική επέμβαση, στην πραξικοπηματική εγκαθίδρυση ψευτοκυβέρνησης ολιγαρχών και ναζί στο Κίεβο, στον πόλεμο τώρα κατά του λαού στην Ανατολική Ουκρανία. Τα σπασμένα θα τα πληρώσει η Ε.Ε., εξαρτημένη ενεργειακά από το ρωσικό αέριο και πετρέλαιο. Οι ζημιές της θα μετακυλιστούν στους πιο αδύναμους, μαζί και στην Ελλάδα με τη διαλυμένη οικονομία και τη νευραλγική θέση.

Καμιά ελληνική κυβέρνηση μέσα στο καπιταλιστικό σύστημα, δεμένη στο άρμα της Ε.Ε. και του ΝΑΤΟ, με μια οικονομία που «δεν είναι σε ύφεση ούτε σε ανάκαμψη, αλλά έχει καταρρεύσει» (Β. Μίνχαου) δεν μπορεί να αντιμετωπίσει την καταστροφή. Την έξοδο από την

κρίση δεν θα τη φέρει η όποια «έξοδος στις αγορές», αλλά η έξοδος από το σύστημα που θα πυροδοτήσει ένα πανευρωπαϊκό κίνημα κοινωνικής χειραφέτησης και διεθνούς σοσιαλισμού.

Αυτό το μήνυμα θέλει να φέρει το ΕΕΚ-Τροτσκιστές ενάντια σε ευρω-υποταγμένους και «ευρωσκεπτικιστές», δεξιούς κι «αριστερούς», κατεβάζοντας ανεξάρτητο κόκκινο ψηφοδέλτιο στις ευρωεκλογές: για μια εργατική κυβέρνηση και την εργατική εξουσία, για μια σοσιαλιστική Ελλάδα σε μια σοσιαλιστική Ευρώπη.

efsyn.gr